

ster om at tage det Spørgsmaal under Oyervejelse, om det ikke vilde være rigtigt, at vi fik en særlig Lov angaaende dette Forhold. Jeg synes nemlig, det er et Omraade, som i Virkeligheden paakræver det offentliges Interesse, og jeg tror, det vil være mere tilfredsstillende end kun at tage de Sygeforeninger, der alene beskæftiger sig med Sygeforsikring, og som er gensidige. Det kunde maaske ogsaa misbruges i Retning af at skille en Sygeforsikringsforening ad i to eller flere for at faa den Reklameplakat, havde jeg nær sagt, klistret paa sig, som det er at kunne sige: Vi er statskontrollerede. Naa, det er ikke noget stort Spørgsmaal, men det er dog af saa megen Betydning, at jeg sammen med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har ment det rigtigt i Betænkningen at henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i at faa en saadan Kontrol.

Valdemar Olsen: Jeg tillod mig ved første Behandling af dette Lovforslag at gøre opmærksom paa, at det, som det i væsentligst Grad kom an paa ved en Revision af Sygekasseloven, var at faa en betryggende Ordning for de kronisk syges Vedkommende. Jeg ser desværre af Betænkningen, at dette ikke er lykkedes Udvalget. Der er sket et lille Fremskridt, nemlig at alle kronisk syge kan blive Medlemmer af Sygekasserne, men de kan ikke faa Hjælp for de Sygdomme, de mest trænger til at faa Hjælp for, nemlig de kroniske Sygdomme, de lider af ved Optagelsen. Disse Sygdomme skal noteres, og for dem kan de ikke faa nogen som helst Hjælp. Jeg beklager, at dette Forhold ikke har faaet en anden Ordning. Det Spørgsmaal, som ved Sygekasselovens Revision overskygger alt andet, er efter min Mening det at faa en Ordning, hvorefter de kronisk syge kunde faa samme Hjælp i Sygdomstilfælde som alle andre Mennesker i andre Sygdomstilfælde, og en Ordning, hvorved man kunde faa Optagelseshjem for kronisk syge udenfor Hospitalerne, som jo ikke vil have dem, saa at de kronisk syge kunde tages bort fra Hjemmene, hvor de ikke kan faa den tilbørlige Pleje og kun er til Besvær for sig selv og deres paarørende. Jeg begriber ikke, hvorfor man har et saadant Jag med at faa Sygekasseloven ændret, naar man ikke kan komme til en Løsning af dette store Spørgsmaal. Jeg indrømmer, at der er smaa Fremskridt i det foreliggende Lovforslag, men overfor det store Spørgsmaal

om de kronisk syges Forhold er det kun Lapperier.

Det hedder i Betænkningen, at Ministeren har givet Udvalget Løfte om senere at ville fremsætte Forslag om en Ordning af Spørgsmaalet angaaende de kronisk syges Forhold, men det tilfredsstillende er ikke. For det første ved man aldeles ikke, hvad det er for Forslag, den højtærede Minister agter at fremkomme med, derom melder Betænkningen ikke et Ord, og for det andet, selv om den højtærede Minister fremkommer med virkelig gode Forslag i den Retning, er det aldeles ikke afgjort, at han er i Stand til at gennemføre dem, og endelig for det tredje, naar den Tid kommer, da vi skal have fat paa Spørgsmaalet, er det aldeles ikke afgjort, at det er det nuværende Ministerium, vi faar med at gøre, og vi har saa tidt set, at en Minister ikke føler sig bundet ved en tidligere Ministers Afgørelser. Jeg mener derfor, det vilde have været rigtigere, om Udvalget havde fortsat med Behandlingen af denne Sag, indtil vi havde faaet at se, hvad det var for Forslag, den højtærede Minister vilde fremkomme med, og om Ministeren var i Stand til at gennemføre disse Forslag.

I øvrigt takker jeg det højtærede Udvalg, fordi det har taget Hensyn til min ved første Behandling fremsatte Kritik af det Forhold, at en saakaldet Fuldmægtig i Sygekasseinspektoraatet paatog sig Beskæftigelse i et privat-kapitalistisk Sygeforsikringsselskab, der direkte optræder som Konkurrent til de statsanerkendte Sygekasser. For dette forargelige Forhold vil der forhaabentlig nu blive sat en Stopper ved Udvalgets Ændringsforslag, som gaar ud paa at forbyde, at Sygekasseinspektoraatets Embedsmænd er ansatte i eller tager Del i Ledelsen af Sygekasser Sygeforeninger eller Sygeforsikringsselskaber. Jeg takker Udvalget for dette Ændringsforslag og anbefaler dets Vedtagelse.

Et andet Ændringsforslag er jeg ikke nær saa godt tilfreds med, nemlig Udvalgets Ændringsforslag Nr. 18 til § 22. I Slutningen af denne Paragraf i Regeringsforslaget staar der, at Sygekasser, som yder fri Medicin til deres Medlemmer, herefter kun maa udrede indtil $\frac{4}{5}$ af Medicinudgiften, medens den ene Femtedel skal betales af det vedkommende Medlem. Udvalgets Ændringsforslag gaar ud paa, at de Sygekasser, som tidligere har ydet fri Medicin fuldt ud, ogsaa fremdeles skal have Lov til at gøre det, altsaa, det bliver en frivillig Sag, om vedkommende Syge-